



# UNITÁRIUS ÉLET

Kéthavonta megjelenő folyóirat · 2007. január-április · 61. évfolyam 1-2. szám



## HÚSVÉT

A tartalomból:

Újévi elmélkedés · Barangolás Beke György íróval  
Erdélyi menekültek Magyarországon a két világháború között  
Akik előttünk jártak · Egyházközségeink életéből · A kőhengerítés

# 2 Újévi elmélkedés

„Nemzedékek jönnek, nemzedékek mennek, de a föld örökké megmarad! Fölkel a nap, és lemegy a nap, siet vissza arra a helyre, ahol majd újból fölkel. A szél fúj délre, majd északra fordul, körbefordul a szél járása, és visszatér oda, ahonnan elindult.” – visszhangzanak bennem a Prédikátor könyve írójának mondatai, miközben falinaptárt cserélek. Végigpásztázom, végigsimogatom szememmel az elmúlt hónapokat. Képekben térnek vissza emlékeim, élményeim. Megfeszített és boldog időszakok kavarnak bennem, miközben helyére kerül az új naptár.

Akarva-akaratlanul az időre gondolok, és bár tudom, hogy az idő lineáris, visszafordíthatatlan, egyedi lehetőség, mérhető, a négy dimenzió egyike, mégsem tudok másra gondolni, mint Szent Ágoston szavaira: „Mi hát az idő? Ha senki sem kérdezi, tudom; ha kérdezik tőlem, s meg akarom magyarázni, nem tudom... Mert így van ez, Uram, Istenem, mérem, mérem, de mit mérek, nem tudom.”

Van, amikor nyomtalanul elillan, van, amikor csigalassúsággal jár. Néha alig tudjuk kívárni, néha meg tovaszáll. Van, amikor pénzt jelent, van, amikor határidőt, és van hogy egyszerűen kérdéseket és vágyakozást! „Ez az éjszaka hány ezredik? / hány ezer másodperc van reggelig? / hány ezren gondolnak értem? Velem! / mért sebez, ha paizs a szerelem? / paizsom ellen mért nincs fegyverem? / ... Merre sodor az idő? Eljutok oda, ahol az anyag létformája a mosoly?” – idézem Szilágyi Domokos sorait.

Nézem az új naptárt, és reménykedem, hogy bár megmondja nekem mikor van tél és tavasz, nyár és őszi, tudom, hogy az élet nemcsak ciklikus körforgás, évszakok változása, a múlt folyamánya. Nem csupán az idő foglya vagyok, hanem alakíthatom is azt, az én időm megismételhetetlen, és értékes. Lelkem nemcsak a rohanó időre van méretezve, hanem sokkal többre, valami örökre is.

Mit is kívánhatnék magamnak az új évre. Talán kevesebb versenyfutást az idővel, kevesebb feszültséget. Tudom azt, hogy a maradandó dolgokat nem lehet belesűríteni rövid időpillanatokba, hanem nekem kell kitárulkozva felemelkednem azokhoz. Nem tudom, hogy jövőre lesz-e hó Karácsonykor, vagy hogy a vak sors szeme merre vezet, de gondolatban bejárom az új évet, és izgalommal várom annak minden pillanatát. Nincs szebb dolog, mint megtapasztalni az idő kitárulkozását, mint Isten ajándékát.

Munkám mellett többet szeretnék olvasni, többet játszani és sportolni, és több időt szeret-

nék fordítani azokra, akik valóban fontosak nekem. Az idő kincs, és megoszthatom azokkal, akiket szeretek. A szeretethez idő kell, mondjuk sokszor. „Az idő, amit a rózsádra vesztegetél: az teszi olyan fontossá a rózsádat. – mondta a Róka. Az idő, amit a rózsámra vesztegettem – ismételte a kis herceg, hogy jól az emlékezetébe vesse.”

Az idő máris értelmet nyer, és örvendek, hogy itt vagyok, hogy élek és létezem. Hálát adhatok Istennek, hogy mindegyre új lehetőségeket, új távlatokat, és célokat adott az elmúlt évben, és újakat remélhetek a következőben. És ünneplőbe öltöztetett szívvel várhatom az idő és az Ő kitárulkozását.

„Hiszek ... az én külön kis célomban – idézek Balázs Ferenc sorából. Legelőször is az egyéniséget, a világot tükröző harmatcseppel akarom tisztává és teljessé tenni. Nem fojtom el az én sokrétű személyiséget egyik megnyilatkozását sem; a „testemnek” éppen annyira élek, mint a „lelkemnek” – de igyekezem minden kívánságomat, ösztönömet, rángásomat összhangba hozni az eddigi kifejlődött legmagasabb, legértékesebb tulajdonságommal. *Hiszem*, hogyha az én kicsi célomat az én rövid életemben megvalósítom, valamit tettem, aminek magában is értéke van, s aminek értelmét a halál nem tudja elvenni... *És hiszem az Istent*. Oh *e világ* gyönyörűsége, hatalmas, csodálatos, boldog végzetű, megdöbbentő és titokzatos; s amikor csordulásig megtelek vele, amikor elnyom a végtelenség, főlemel *közvetlensége*, megujjongtat az öröme, akkor buggyan ki belőlem: Isten. Ne kérdezzétek tőlem mit jelent nekem ez a szó. Nekem olyan ez, mint a jaj a szenvedőknek, az oh a meglepettnek, a kacagás az örvendezőknek, mindent kifejez ez, mert semmit nem mond. En nem szállok vitába, nem állítok, nem bizonyítok; következetes nem vagyok, okokat nem hozok föl: én csak sóhajtok, sírok, ujjongok, lelkesedem: Isten. A vallás megadja az én életem célját; a tudomány hozzásegít az eléréséhez; a művészet alkalmat ad, hogy benne gyönyörrel elmerüljek. Az én imigyen teljessé váló életemben várom Istent, hogy kinyilatkoztassa magát.”

Mit is kívánhatnék hát Önöknek az új esztendőre? Talán azt, hogy az idő kitárulkozását kiteljesedő életünkben személyesen megéljük, hogy jussanak el mindannyian oda, ahol az anyag létformája a mosoly.

Aldja meg a gondviselő Isten mindannyiunk életét, és adjon békés, boldog új esztendőt!

Máté Ernő



A felújított kocsordi templom és a mennyezet festett kazettái